

Droef.

Er werken in Nederland vele Italianen, met noeste vlijt. Als ze er in slagen zich aan te passen aan onze stijl van leven en net als wij, leren berusten in de nukken van ons betoverend klimaat, zijn ze hier niet eens ongelukkig. Dat geloof ik, tenminste. Ik heb het ze nooit één voor één op de man af gevraagd.

Maar van Luigi weet ik zeker dat hij ONgelukkig is. Dat ligt niet aan ons. Want Luigi zou het overal zijn. Hij is een kleine, zwaarmoedige man van een jaar of veertig die het niet vinden kan in het leven en de neiging heeft zijn onbestemd, eenzaam leed in de kroeg weg te drinken, waar hij slecht in slaagt, want elke slok maakt de uitdrukking op zijn gevoelig, hoogst ontwapend gezicht nog droeviger.

Nu bestaat er al sinds vele jaren een Nederlandse volksuitdrukking, die luidt "De armoe houdt ons nog knap." Vooral aan de tapkast kun je die woorden telkens weer horen. Ze behelzen een onomstotelijke waarheid. Als je wel zou willen drinken, maar geen geld hebt om die dorst te financieren, word je door de armoe gedwongen toch enigszins ordentelijk te leven en je werk te doen.

Voor Luigi geldt dat ook. Maar niet altijd.

Soms moet hij werken. Ik zeg: soms. Want Luigi heeft in Italië een jongere zuster die als zangeres optreedt in de exclusieve nachtclubs van de grote Europese steden. Ze reist veel en als ze Schiphol aandoet, op weg naar Parijs of Londen zendt ze haar broer vooraf een kaartje. Hij begeeft zich dan naar de luchthaven, praat wat met haar en ..... krijgt geld. Geen fortuin. Maar toch ruim voldoende om de armoede, die hem nog knap hield, voor een paar weken op te heffen.

Onmiddellijk duikt hij met al zijn melancholie en al zijn duiten de kroeg in en drinkt tot het op is. Volkomen afgebrand meldt hij zich dan bij Onbehuisden op de Weesperzij, want hij heeft zijn baantje natuurlijk verloren omdat hij al die weken niet verschenen is en bezit ook geen geld meer om het kamertje te betalen in het obscure logement. En poffen doen ze daar niet. Echt niet.

Met moeite beproeft men Luigi enigszins op de been te helpen maar als het net gelukt is hem weer in het gareel der min of meer maatschappelijken te krijgen, komt op een kwade dag die zuster weer aangevlogen en voorziet hem van de middelen die hem opnieuw, via de kroeg, in een staat van volledige vernieling bij Onbehuisden terecht doen komen.

Toen het laatst weer zo ver was - voor de zoveelste keer - gaf men hem daar te verstaan dat hij wel hulp kon krijgen, maar dat er toch een grens is aan geduld. Luigi zat er somber bij te knikken. Hij vond het ook. Hij beloofde beterschap in zijn zelfgemaakt Nederlands en ging daarna heen als een toonbeeld van neerslachtigheid.

Diezelfde middag werd er bij de directeur van Onbehuisden op de deur van zijn kamer geklopt.

Dat deed Luigi.

Hij stond op de drempel, van hoofd tot voeten zó klets nat dat het uit zijn broekspijpen lopende water een plas vormde op de vloer.

"Wat is er gebeurd?"

Hij wees door het raam naar de Amstel en sprak, onnoemelijk droevig:

"Her direktor, Luigi wille selfmoord. Maar Luigi kanne swemme."